

COLLEEN
OAKLEY

IK KAN JE BIJNA
AANRAKEN

Vertaling Louise Willenborg

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Colleen Tull
Oorspronkelijke titel: *Close Enough to Touch*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Louise Willenborg
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Auteursfoto: Jim Hancock
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0153 1
ISBN 978 94 027 5583 1 (e-book)

NUR 302
Eerste druk juli 2018

Tot stand gekomen door bemiddeling van Ulf Töregård Agency AB

Originele uitgave verschenen bij Gallery Books, een imprint van Simon & Schuster, Inc.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Jubilee

Eén keer ben ik door een jongen gekust, en ik ging bijna dood.

Ik realiseer me dat veel mensen hun schouders daarbij zullen op-halen en denken dat een tienermeisje zich aanstelt als ze dat zegt met een hoog stemmetje dat bij het laatste woord nog een octaaf omhoog gaat. Maar ik ben geen tienermeisje. En zoals ik het zeg, is het ook werkelijk gegaan. Het ging als volgt:

Een jongen kuste me.

Mijn lippen begonnen te tintelen.

Mijn tong werd zo dik dat hij niet meer in mijn mond paste.

Mijn keel sloeg dicht; ik kreeg geen lucht meer.

En alles werd zwart voor mijn ogen.

Het is al beschamend genoeg om flauw te vallen na je eerste kus, maar je voelt je pas echt tot op het bot vernederd als je erachter komt dat die jongen ertoe is uitgedaagd. Om een weddenschap. Er was vijftig dollar voor nodig om hem zover te krijgen dat hij zijn mond op de jouwe drukte, omdat je lippen er zo uitzien dat niemand die zou willen kussen.

En het ergste van alles is dat ik wist dat ik eraan dood kon gaan. Die kans zat er in ieder geval in.

Op zesjarige leeftijd kreeg ik de diagnose contactdermatitis type iv voor huidcellen van andere mensen. Dat is de medische terminologie voor iemand die allergisch is voor andere mensen. Ja, voor mensen. En inderdaad, het komt zelden voor. Zo zelden dat er tot nu toe in de hele wereld maar een handvol mensen met deze ziekte is opgezaald. Het komt erop neer dat ik onder de rode bulten en plekken kom te zitten als mijn huid in aanraking komt met die van een ander. De arts die uiteindelijk de diagnose bij me stelde, verwachtte

een nog ernstigere overgevoelighedsreactie van het type 1 – een anafylactische shock – als ik oraal contact zou hebben met andere mensen (lees: kussen). Maar ik was een angstig, onzeker zeventienjarig meisje met mijn mond een paar centimeter bij de lippen van Donovan Kingsley vandaan. Het laatste waar ik op dat moment aan dacht waren de mogelijke gevolgen – zelfs als die dodelijk waren. Dat ene moment – die luttele, adembenemende seconden van zijn lippen op de mijne – leken dat eerlijk gezegd bijna waard.

Tot ik erachter kwam dat het om een weddenschap ging.

Toen ik uit het ziekenhuis thuiskwam, liep ik regelrecht naar mijn kamer. En ik kwam er niet meer uit, zelfs niet voor de laatste twee weken van mijn eindexamenjaar. Mijn diploma ontving ik later die zomer per mail.

Drie maanden later trouwde mijn moeder met Lenny, een eigenaar van diverse benzinestations op Long Island. Ze pakte slechts één koffer in en vertrok.

Dat was negen jaar geleden. Sindsdien ben ik mijn huis niet uit geweest.

Ik wil niet zeggen dat ik op een ochtend wakker werd en dacht: Laat ik kluizenaar worden. Ik heb zelfs een aversie tegen het woord ‘kluizenaar’. Ik moet dan altijd denken aan die dodelijke spin die rustig ligt te wachten tot hij zijn gif kan spuiten in het eerstvolgende wezen dat zijn pad kruist.

Ik denk dat ik na mijn eerste kus-bijna-doodervaring – heel begrijpelijk, volgens mij – het huis niet meer uit durfde. Ik was te bang dat ik iemand van school tegen het lijf zou lopen, dus deed ik dat niet. Die zomer sloot ik me op in mijn kamer met de muziek van Coldplay en boeken. Ik las me suf.

Mijn moeder stak daarover vaak de draak met me. ‘Je zit de godganse dag met je neus in de boeken,’ zei ze, onderwijl met haar ogen rollend. Maar het waren niet alleen boeken. Ik las alles wat ik maar te pakken kon krijgen; ook tijdschriften, kranten en brochures. En

het meeste van die informatie onthield ik zonder dat ik er echt mijn best voor hoefde te doen.

Dat dan wel weer tot grote vreugde van mijn moeder. Elke keer als er vrienden op bezoek waren (al had ze er niet veel) of minnaars (waarvan ze er veel te veel had) liet ze me de kennis opdreunen – bizarre weetjes die ik me in die maanden eigen had gemaakt. Zoals het feit dat het betoverende winterkoninkje de minst trouwe vogelsoort ter wereld is, of dat de oorspronkelijke uitspraak van ‘dokter Seuss’ rijmde op ‘Joyce’, of dat Leonardo da Vinci het eerste machinegeweer had ontworpen (wat eigenlijk niemand zou moeten verbazen aangezien hij duizenden dingen had uitgevonden).

Dan liep ze over van trots en zei ze met een verontschuldigende glimlach: ‘Ik heb geen idee van wie ze dat heeft.’ En ik heb me altijd afgevraagd of dat misschien waar was, want elke keer als ik het lef had om iets over mijn vader te vragen – bijvoorbeeld hoe hij heette – kreeg ik een kribbig antwoord, zoals: ‘Wat maakt dat uit? Hij is hier niet, of wel soms?’

Al met al was ik in mijn jonge jaren een soort vreemde kermisattractie. Niet alleen omdat ik niet wist wie mijn vader was of omdat ik op commando allerlei onzinnige feiten kon spuien. Ik ben er vrij zeker van dat dat geen unieke karaktereigenschappen zijn. Het kwam door mijn fysieke aandoening, zoals mensen het altijd aanduiden: een aandoening. Als gevolg van mijn aandoening moest mijn tafeltje minstens tweeënhalve meter van de andere tafeltjes af staan. En daardoor moest ik tijdens het speelkwartier in mijn eentje vanaf een bankje toekijken als de andere kinderen in een treintje de glijbaan af gingen, Rode Rovers speelden of als aapjes over het klimtoestel slingerden. Dankzij mijn allergie was mijn lichaam constant bedekt met lange mouwen, lange broeken en handschoenen – elk stukje huid werd door textiel beschermd omdat er een kleine kans bestond dat de kinderen, die zo ver uit mijn buurt werden gehouden, toch per ongeluk mijn persoonlijke luchtbel zouden binnendringen. Omdat ik me niet herinnerde hoe het voelde om te worden aangeraakt, starde ik de moeders

elke dag met open mond aan als ze bij het ophalen de schriële lichaampjes van hun kinderen tegen zich aandrukten alsof ze ze nooit meer los wilden laten.

Maar goed, al die feiten tezamen – mijn aandoening, het incident van de mij-kussende-jongen-en-mijn-bijna-doodervaring, mijn moeder die me achterliet – en *voilà!* De perfecte redenen om een kluizenaar te worden.

Maar misschien heeft het daar helemaal niets mee te maken. Misschien vind ik het gewoon fijn om alleen te zijn.

Hoe dan ook, het is niet anders.

Ik vrees dat ik inmiddels de Boo Radley van mijn buurt ben geworden. Hoewel ik er niet bleek of ziekelijk uitzie, ben ik bang dat de kinderen op straat zich zullen afvragen wat er mis is met me. Mogelijk staar ik te vaak uit het raam als zij op hun stepjes rondrijden. Een paar maanden geleden heb ik daarom blauwe paneelgordijnen besteld en ze voor alle ramen gehangen. Daar probeer ik me nu achter te verschuilen zodat ik ongezien naar buiten kan kijken, maar misschien jaag ik ze daarmee juist de stuipen op het lijf als ze me in de gaten krijgen. Maar ik kan me niet bedwingen. Ik geniet als ik ze zie spelen, wat vermoedelijk, nu ik het zo zeg, juist griezelig klinkt. Maar ik vind het leuk dat ze plezier hebben en ik getuige kan zijn van een normale jeugd.

Eén keer keek een van de kinderen me recht in de ogen voor hij zich naar zijn vriendje omdraaide en iets zei. De jongen lachte. Ik kon ze niet horen, dus ik maakte mezelf wijs dat hij iets zei in de trant van: ‘Kijk, Jimmy, daar is die aardige, knappe mevrouw weer.’ Maar ik vrees dat het meer weghad van: ‘Kijk, Jimmy, daar heb je die halfgare vrouw die katten eet.’ Voor de goede orde, dat doe ik niet. Ik eet geen katten. Maar Boo Radley was een vriendelijke man, althans, dat zei iedereen over hem.

De telefoon rinkelt. Ik kijk op van mijn boek en overweeg hem niet op te nemen, maar ik weet dat ik dat wel zal doen. Zelfs als dat bete-

kent dat ik uit de doorgezakte velours zitting van mijn leunstoel omhoog moet komen en de zeventien stappen (ja, ik heb ze geteld) naar de keuken moet zetten om de mosterdgele hoorn van de huistelefoon op te pakken, aangezien ik geen mobieltje bezit. Ik zal opnemen, ook al is het waarschijnlijk weer een van die telefonische verkopers die me met enige regelmaat lastigvallen. Het kan ook mijn moeder zijn, hoewel ze niet vaker dan drie, vier keer per jaar belt. Ik zal opnemen, ook al ben ik in het deel van mijn boek waarin de rechercheur en de moordenaar na een over 274 pagina's uitgesponnen kat-en-muisspel eindelijk in dezelfde kerk zijn beland. Ik zal opnemen om dezelfde reden als waarom ik de telefoon altijd opneem: Ik vind het fijn om de stem van iemand anders te horen. Of misschien vind ik het fijn om mijn eigen stem te horen.

Triinnng!

Opstaan.

Boek neerleggen.

Zeventien passen zetten.

'Hallo?'

'Jubilee?'

Het is een mannenstem die ik niet herken, en ik vraag me af wat hij me wil aansmeren. Een time-share? Een nieuwe internetdienst waarmee acht keer sneller kan worden gedownload? Of misschien belt hij voor een enquête. Zo heb ik een keer vijfenveertig minuten met iemand aan de telefoon gehangen over mijn favoriete ijsmaken.

'Ja?'

'Je spreekt met Lenny?'

Lenny. De man van mijn moeder. Ik heb hem maar één keer ontmoet – jaren geleden, in de vijf maanden dat hij en mijn moeder met elkaar aan het daten waren voor ze naar Long Island verhuisde. Het eerste wat me te binnen schiet is dat hij een snor had waar hij de hele tijd aan zat te pulken, alsof het de haren van een trouw hondje waren. Hij was ook heel formeel, tot op het belachelijke af. Ik herinner

me dat ik het gevoel had dat ik voor hem moest buigen, hoewel hij nogal klein was. Alsof hij een royalty of zo was.

‘Oké.’

Hij schraapt zijn keel. ‘Hoe gaat het met je?’

Mijn hersenen kraken. Ik weet bijna zeker dat Lenny me niet zomaar belt, aangezien hij dat nog nooit eerder heeft gedaan.

‘Goed hoor.’

Hij schraapt opnieuw zijn keel. ‘Nou, ik val maar meteen met de deur in huis. Victoria... Vicky...’ Zijn stem breekt en hij probeert het te verbergen met een zacht kuchje dat overgaat in een gigantische hoestbui. Ik hou de hoorn met beide handen tegen mijn oor en hoor hem naar adem happen. Ik vraag me af of hij nog steeds een snor heeft.

De hoestbui is over en Lenny ademt de stilte in voor hij zegt: ‘Je moeder is overleden.’

De zin kruipt mijn oor binnen, en ik laat hem daar zitten, als een kogel die een goochelaar tussen zijn tanden heeft opgevangen. Ik wil niet dat de woorden binnenkomen.

Met de hoorn nog in mijn handen druk ik mijn rug tegen het vrolijke rode kersenbehang. Ik laat mijn achterwerk naar beneden glijden tot ik op het afgetrapte, versleten linoleum zit en denk aan de laatste keer dat ik mijn moeder heb gezien.

Ze droeg een twee maten te kleine lila twinset met daarop een parelketting. Het was drie maanden nadat de Jongen Me Kuste en Ik Bijna Doodging, en zoals ik al eerder zei, had ik me bijna de hele zomer op mijn kamer opgesloten. Maar elke keer als ik mijn kamer verliet en mijn moeder op de gang tegenkwam, kon ik het niet laten om haar een dodelijke blik toe te werpen. Als zij me drie jaar eerder niet van Fountain City, Tennessee, naar Lincoln, New Jersey, had meegesleept, was dit afschuwelijke incident immers niet gebeurd.

Maar eerlijk gezegd was dat nog de minst grove fout die ze als moeder had gemaakt. Het was gewoon de meest recente en pijnlijkste fout die ik haar kwalijk nam.

‘Kijk eens, ik ben nu een totaal andere vrouw,’ zei ze, zwierig rond-draaiend onderaan de trap. Met de zwaaibewegingen dreef een vleugje vanille van haar body spray mijn richting op.

Ik zat in de leunstoel en herlas *De abdij van Northanger* met een pak chocolademuntkoekjes naast me.

‘Zie ik er niet uit als een heuse miljonairsvrouw?’

Integendeel. Ze leek in alles op een tuttige, ouderwetse huisvrouw. Ik dook weer in mijn boek.

Ik hoorde het vertrouwde geknisper van cellofaan toen ze het pakje sigaretten uit haar achterzak trok, en de klik van haar aanste-ker.

‘Nog een paar uur en dan ben ik weg.’ Ze blies de rook uit en ging tegenover me op de bank zitten.

Ik keek op, en ze wees naar de koffer bij de deur. (‘Is dat alles wat je meeneemt?’ had ik gevraagd toen ze die aan het inpakken was. ‘Wat heb ik dan nog meer nodig?’ had ze gezegd. ‘Lenny heeft alles.’ En toen had ze gegiecheld, wat net zo vreemd was als haar te zien met parels, in een twinset en ronddraaiend als een ballerina.)

‘Dat weet ik,’ zei ik. We keken elkaar aan, en ik dacht terug aan de afgelopen nacht toen ik in bed lag en de deur van mijn kamer zachtjes open hoorde gaan. Hoewel ik wist dat zij het was, reageerde ik niet. Ik hield me slapende. Ze bleef er een hele tijd staan – zo lang dat ik in slaap moet zijn gevallen voor ze weer wegging. En ik wist niet of ik het me had ingebeeld of dat ik haar hoorde snikken. Huilen. Nu vroeg ik me af of ze misschien de moed bijeenraapte om iets tegen me te zeggen, een of ander openhartig moeder-dochtermoment. Wellicht zou ze op zijn minst toegeven dat ze het er als moeder niet zo best vanaf had gebracht. We zouden daar dan om lachen en het afdoen met zoiets als: ‘Nou, we hebben het toch mooi overleefd.’

Maar zittend op de bank nam ze nog een trekje van haar sigaret voor ze zei: ‘Nou, ik zeg het alleen maar. Je hoeft niet zo kortaf tegen me te doen.’

O.

Ik wist niet goed wat ik daarop moest zeggen, dus pakte ik nog een koekje uit de verpakking en stopte het in mijn mond. Onder het kauwen probeerde ik er niet aan te denken dat ik mijn moeder uit de grond van mijn hart haatte, en dat ik me daar zo schuldig over voelde dat ik ook een hekel aan mezelf kreeg.

Zuchtend blies ze een wolkje rook uit. ‘Weet je zeker dat je niet met me mee wilt komen?’ zei ze, ook al wist ze het antwoord. Om eerlijk te zijn had ze me dat de afgelopen weken op allerlei verschillende manieren gevraagd. *Lenny heeft ruimte zat. Waarschijnlijk heb je een heel gastenverblijf voor jezelf. Denk je niet dat je je hier in je eentje eenzaam gaat voelen?* Om dat laatste moest ik lachen – misschien lag het in de natuurlijke aard van een puber, maar ik kon niet wachten om uit de buurt van mijn moeder te zijn.

‘Ik weet het heel zeker,’ zei ik, een pagina omslaand.

We brachten het laatste uur dat we ooit samen zouden zijn in stilte door – zij stak de ene sigaret na de andere op en ik deed net alsof ik opging in mijn boek. Toen de deurbel ging als teken dat haar chauffeur was gearriveerd, sprong ze op. Ze bracht haar haar in orde en ze keek me een laatste keer aan. ‘Dan ga ik maar,’ zei ze.

Ik knikte. Ik wilde tegen haar zeggen dat ze er mooi uitzag, maar mijn stembanden leken wel verlamd.

Ze pakte haar koffer op en vertrok. Achter haar viel de voordeur zacht in het slot.

Daar zat ik dan, met een boek op mijn schoot en een lege koekjesverpakking naast me. In de asbak op de lage tafel lag nog een halve brandende sigaret. Ik moest me bedwingen om de peuk niet op te pakken en tussen mijn lippen te duwen – hoewel ik wist dat ik er dood aan kon gaan. Ik wilde de geur van mijn moeder een laatste keer inademen.

Maar ik deed het niet. Ik bleef ernaar kijken tot hij was uitgedoofd.

En nu, negen jaar later, is mijn moeder dood.

De mededeling kwam niet als een totale verrassing. Ongeveer tien

maanden geleden had ze me verteld dat ze een verdacht wondje op haar schedel had dat maar niet wilde genezen en dat het een melanoom bleek te zijn. Ze zei het lachend en hoestend tegelijk: 'En ik maar denken dat mijn longen het ooit zouden begeven.'

Maar mijn moeder maakte altijd van alles een groot drama – zoals die keer dat ze na een muggenbeet zeker wist dat ze het westnijlvirus had opgelopen en drie dagen lamleidend op de bank had gelegen. Ik wist dus niet zeker of haar voorspelling dat ze binnen een paar maanden dood zou gaan een feitelijke diagnose van een arts was of weer een roep om aandacht.

Achteraf blijkt het dus het eerste te zijn.

'Donderdag is de begrafenis,' zegt Lenny. 'Zal ik je laten ophalen?'

De begrafenis. Op Long Island. Ik heb het gevoel dat een enorme vuist zich in mijn borst heeft gedrongen en daar begint te knijpen. Steeds harder en harder tot de lucht volkomen is afgesneden. Begint rouw op deze manier? Rouw ik al om haar? Of perst de gedachte dat ik mijn huis uit moet mijn vitale organen samen? Ik heb geen idee.

Wat ik wel weet is dat ik niet wil gaan – dat ik al negen jaar nergens heen wil – maar als ik dat hardop zeg, maakt me dat meteen een afschuwelijke dochter. Wie gaat er nu niet naar de begrafenis van haar eigen moeder?

Ik weet ook dat mijn moeders Pontiac, die al negen jaar op de oprit staat weg te roesten, de rit waarschijnlijk niet zal doorstaan.

Ik hap naar lucht en ik hoop dat Lenny niet hoort dat ik bijna stik.

Uiteindelijk lukt het me om zijn vraag te beantwoorden. 'Je hoeft niemand te sturen,' zeg ik. 'Ik regel zelf wel iets.'

Even blijft het stil.

'De uitvaart begint om tien uur. Ik mail je het adres,' zegt Lenny. En met die woorden voel ik de lucht tussen ons veranderen – er ligt een hardere klank in zijn stem, alsof hij een vergadering voorziet en niet de dood van zijn vrouw bespreekt met de stiefdochter om wie hij nooit heeft gevraagd. 'Ik besef dat het misschien niet het gepaste moment is om erover te beginnen, maar ik wilde je laten weten dat je

moeder jou het huis heeft nagelaten. Het is nu van jou. Ik heb de rest van je hypotheekschuld afgelost en zal het huis op jouw naam laten overzetten, en ook haar auto als je die nog hebt. Maar, nog iets anders. De cheques die ze je stuurde... Ik dacht dat ik je zo snel mogelijk moest laten weten dat ik die traditie niet ga voortzetten, dus zul je zelf, eh... iets anders moeten regelen.'

Mijn gezicht loopt rood aan als hij over de toelage van mijn moeder begint, en het liefst had ik de hoorn op de haak gegooid. Ik voel me een loser. Net zoals die dertigjarige mannen die nog in de kelder bij hun ouders wonen, voor wie hun moeders nog altijd de onderbroeken wassen en tosti's zonder korstjes maken. En ik denk dat ik dat ergens ook ben.

Een week na haar vertrek ontving ik de eerste cheque.

Ik legde hem op de keukentafel en staarde er drie dagen lang elke keer naar als ik erlangs liep. Als ze maar niet dacht dat ik er iets mee ging doen, behalve hem weggooien. Misschien wilde mijn moeder de rest van haar leven op Lenny's zak teren, maar ik was dat niet van plan.

Tot de elektriciteitsrekening kwam. En daarna die van het water en andere rekeningen.

Ik inde de cheque.

Ik was achttien, had geen baan en wist nog niet goed wat ik met mijn leven aan moest. Natuurlijk zou ik een of andere opleiding volgen en werk zoeken. Dus beloofde ik mezelf dat het bij deze ene keer zou blijven en dat ik van haar geen cent meer zou aanpakken.

Toen drie weken later de volgende cheque kwam, had ik nog steeds geen baantje. Ik voelde er niets voor om mijn huis uit te gaan om het geld op te halen, en ik dacht dat het hierbij zou blijven. Maar na een lang spelletje Bejeweled op de computer tikte ik wat zoekopdrachten in. Ik bleek de cheque gewoon naar de bank te kunnen mailen. Het geld zou dan op magische wijze op mijn rekening verschijnen.

En toen ik opnieuw op de kleurige edelstenen op het scherm klikte en ze allemaal weer zag verdwijnen, vroeg ik me af wat ik nog meer zou kunnen doen zonder mijn huis uit te gaan.

Dat bleek heel veel te zijn.

Het werd een soort spelletje – een uitdaging om uit te zoeken wat ik zittend in mijn pyjama allemaal voor elkaar kon krijgen.

Boodschappen? Thuisbezorgd door de supermarkt.

Een studie? Ik behaalde in achttien maanden een diploma van zo'n online opleiding. Ik heb geen idee hoeveel het waard is, maar het stukje papier dat ze me toezonden ziet er behoorlijk echt uit. Ik wilde ermee doorgaan en misschien een master filosofie doen, maar vierhonderd dollar voor een semester was een te grote aanslag op mijn toch al overbelaste budget. Ik koos daarom voor verschillende introductiecolleges die Harvard elk semester gratis online aanbood. Grátis. Je vraagt je wel af waarom al die studieboeken honderden of duizenden dollars betalen voor hun opleiding aan een van die elitaire universiteiten.

De tandarts? Gewoon regelmatig flossen en na het eten altijd tandenpoetsen. Ik heb nog nooit kiespijn gehad, en dat is waarschijnlijk te danken aan mijn goede mondverzorging. Misschien was tandheelkundige zorg nergens voor nodig.

Toen een van de burens een briefje op mijn deur achterliet met de boodschap dat mijn gras onacceptabel hoog was en hij het op prijs zou stellen als ik mijn grasveld voor de 'netheid' van de buurt wat beter zou willen bijhouden, belde ik een tuinman om eens in de maand te komen maaien. Onder de mat op de veranda legde ik een cheque voor hem neer.

De vuilnis was een grotere uitdaging. Ik kon geen manier bedenken om het afval aan de rand van de weg te krijgen zonder werkelijk naar buiten te gaan. Natuurlijk zou me dat wel lukken, maar ik had nu eenmaal besloten om dat niet te doen. Ik wilde voor dit laatste stukje van de puzzel ook een oplossing vinden. Ik ben er niet trots op, maar ik belde de vuilnisophaaldienst en zei dat ik invalide was. Ze zegden toe dat de vuilnismannen de vuilcontainer elke donderdagochtend weg zouden halen als ik die bij mijn achterdeur neerzette. En ondanks dit leugentje om bestwil voelde ik toch een sprankje trots.

Zes maanden verstreken. Toen een jaar. In die tijd vroeg ik me weleens af of ik ermee moest ophouden of dat dit het was. Moest ik mijn verdere leven op deze manier doorbrengen zonder ooit nog iemand in levenden lijve te zien? Maar meestal werd ik elke morgen wakker en verliep mijn dag zoals voor ieder ander mens – zonder na te denken over de toekomst. Ik maakte mijn huiswerk, kookte, keek naar het nieuws – en de volgende dag begon na het opstaan alles weer van voren af aan. Voor mijn gevoel vulde ik mijn dagen net als ieder ander.

Door de jaren heen belde mijn moeder me sporadisch om te klagen over het weer, een onbeschofte ober, een slechte slotaflevering van een televisieserie of om op te scheppen over een van de vele reizen die ze met Lenny maakte. Af en toe nodigde ze me uit om een paar dagen langs te komen – ook al wist ze dat ik dat toch niet zou doen, maar we hebben nooit meer één woord gewijd aan het geld dat ze me stuurde. Hoewel ik me schaamde dat ik het aannam, maakte ik mezelf wijs dat ik er eigenlijk recht op had. Ik vond dat ze het me verplicht was omdat ze een egoïstische, waardeloze moeder was.

Maar het was nooit mijn bedoeling geweest dat dit zo lang zou doorgaan.

‘Ik beseft dat je last hebt van je aandóening,’ zei Lenny, ‘maar over die toelage is nooit iets op papier vastgelegd.’

‘Ik begrijp het,’ zeg ik. Met de seconde voel ik me dieper vernederd, maar tegelijkertijd vlamt er ook een vonk van woede in me op. Ik weet dat het ondankbaar klinkt, maar ik ben boos op mijn moeder omdat ze me behalve het huis en de auto geen cent heeft nagelaten, ook al is het waarschijnlijk Lenny’s geld. Of misschien ben ik boos op mezelf omdat ik zo afhankelijk ben geworden van die maandelijke cheques. Mogelijk heeft het zelfs niets met geld te maken, maar ben ik boos omdat ik nooit ben ingegaan op haar uitnodigingen om naar haar toe te komen of omdat ik haar nooit heb gevraagd mij te bezoeken. Vreemd eigenlijk dat geen enkele tekortkoming meer telt als je moeder dood is en je bijvoorbeeld de emotioneel uitputtende tele-

foongesprekken met haar van het ene op het andere moment vergeten bent. Ik had geen enkele behoefte om haar ooit nog te zien, maar nu... nou, nu is het te laat.

‘Goed dan,’ zegt Lenny.

We hebben elkaar niets meer te zeggen, dus verwacht ik dat hij afsluit. Maar dan blijft het zo lang stil dat ik me afvraag of hij al heeft opgehangen en ik dat op de een of andere manier heb gemist.

‘Lenny?’ zeg ik, precies op het moment dat hij weer begint te praten.

‘Jubilee, ik wil nog zeggen dat je moeder echt...’ zegt hij. Zijn stem breekt opnieuw. ‘Nou, je weet wel.’

Ik heb geen idee. Dat mijn moeder echt wat? Dat ze van strakke kleding hield? Dat ze rookte als een schoorsteen? Dat je onmogelijk met haar samen kon leven? Hoewel hij al lang heeft opgehangen, blijf ik de hoorn in mijn hand houden, in de hoop alsnog te horen te krijgen wat hij wilde zeggen. Wellicht zweven zijn woorden nog ergens in de ether en zullen ze elk moment hoorbaar worden. Als ik inzie dat dat niet gaat gebeuren, laat ik de hoorn naast me op de grond vallen.

Minuten gaan voorbij. Of misschien wel uren. Maar ik verroer me niet – zelfs niet als er staccato piepjes uit de hoorn komen en de telefoon erop aandringt dat er wordt opgehangen.

Mijn moeder is dood.

Ik kijk de keuken rond op zoek naar de kleinste veranderingen – van vóór en na. Als ik er één zou kunnen vinden, is dat misschien een teken dat ik me in een ander universum bevind en dat mijn moeder in de andere, werkelijke wereld nog steeds in leven zou zijn. Wat wil ik dat graag geloven, maar ik denk dat ik 1Q84 te vaak heb herlezen.

Ik adem diep in en de tranen springen in mijn ogen. Normaal gesproken laat ik me niet zo gaan, maar vandaag laat ik mijn tranen de vrije loop.

Het kluizenaarschap heeft zo zijn voordelen. Zo ben ik bijvoorbeeld in zes minuten klaar met de dagelijkse afwas; een bord, beker en vork. (Ja, ik heb de tijd opgenomen.) Ik hoef nooit met iemand over koetjes en kalfjes te praten, nooit te knikken en te glimlachen als iemand zegt: 'Ik hoorde dat het vandaag waarschijnlijk gaat regenen,' of iets onzinnigs terug mompelen als: 'Dat kan het gras wel gebruiken, hè?' Ik hoef me helemaal niet druk te maken over het weer. Punt. Regent het? Wat maakt het uit. Ik ga toch nergens heen.

Maar er kleven ook nadelen aan. Bijvoorbeeld als ik 's nachts in bed lig te luisteren naar de doodstille straat en me afvraag of ik misschien, heel misschien, de enige overgebleven mens op aarde ben. Stel dat er een burgeroorlog woedde of een dodelijke griep, of dat er een invasie van zombies ophanden was en niemand op het idee kwam het mij te vertellen omdat niemand eraan dacht dat ik ook nog bestond. In die nachten dacht ik altijd aan mijn moeder. Zij zou me zeker bellen. Zij zou het me vertellen. Zij zou zich mij herinneren. En bij die troostende gedachte voelde ik dan een golf van rust over me heen komen.

Maar nu is ze er niet meer, en ik lig in bed te luisteren naar de nachtelijke stilte, terwijl ik me afvraag: Wie zal nu nog weten dat ik besta?

Donderdag begint als een normale dag. Zodra ik beneden ben, maak ik twee spiegeleieren met geroosterd brood (zoals altijd in kleine, hapklare stukjes gesneden nadat ik er vier jaar geleden bijna in ben gestikt). Tijdens het eten lees ik op mijn computer het laatste nieuws. Daarna klik ik niet zoals anders op het volgende college van mijn Harvard-cursus (deze week: 'De latere toneelstukken van Shakespeare') omdat ik me realiseer dat het vandaag geen gewone dag is.

Ik zal mijn huis moeten verlaten.

Mijn hartslag versnelt als ik daaraan denk, dus probeer ik mezelf af te leiden met een acuter probleem: Ik heb niets om aan te trekken naar mijn moeders begrafenis. De enige zwarte kleding die ik heb, is

een joggingbroek en een bijpassende hoodie. Niet echt gepast op een begrafenis.

Als ik boven door de gang naar de kamer van mijn moeder loop, blijf ik in de deuropening staan. Negen jaar lang heb ik haar kamer precies zo gelaten als toen ze de deur uit was gelopen, maar niet op de treurige manier zoals Miss Havisham dat in het verhaal van Dickens deed. Er staat geen onaangesneden bruidstaart op een tafel of iets in die trant. Ik maakte mezelf wijs dat ik alles gewoon zo liet omdat ik niet wist wat ik ermee aan moest, maar diep in mijn hart vond ik het fijn om haar spullen om me heen te hebben. Alsof ze misschien op een dag zou terugkomen om alles op te halen.

Ik besef dat dat nu niet meer gaat gebeuren.

Staand voor mijn moeders kledingkast staar ik naar haar collectie mantelpakjes die ze droeg toen ze heel lang geleden als verkoopster in een warenhuis werkte. Ik weet nog goed dat ik haar kleren vaak aantrok als ze op haar werk was. Dan liet ik de veel te ruime stof om me heen dansen en snoof ik haar zoete geur op. Soms kroop ik zelfs in haar bed en nestelde ik me in haar dekens, alsof ze haar armen om me heen sloeg. Het was tegen de regels. Hoewel de artsen vermoedden dat ik alleen heftig zou reageren op direct huid-op-huidcontact, waarschuwden ze me dat ik toch voorzichtig moest zijn met dingen die in contact met andere mensen waren geweest, zoals beddengoed en handdoeken. Ze zeiden dat allergieën onvoorspelbaar waren, maar ik lapte het advies aan mijn laars. Gelukkig bleef elke reactie uit. Het was mijn daad van rebellie, maar het was ook nog iets anders – de enige manier om me dicht bij haar te voelen. Ik haal een zwart colbertje van zijn hanger en trek het aan over het witte hemdje waarin ik heb geslapen.

Ik draai me om en kijk in de barokke spiegel boven mijn moeders kaptafel. Voor het eerst in jaren onderwerp ik mezelf aan een kritische blik. Als ik besef dat andere mensen naar me zullen kijken – zien wat ik nu voor me zie – krimpt mijn maag samen. Mijn haar is al in jaren niet meer in model geknipt. Af en toe knip ik het zelf een

beetje bij en dan vind ik het weer best, maar het ziet er niet uit. Ik heb nooit erg makkelijk haar gehad, maar het is nu een verwilderde bos die ongehinderd heeft kunnen groeien. Rossige krullen springen vanuit mijn kruin tot mijn ellebogen alle kanten op. Ik probeer ze met mijn handpalm plat te duwen, maar dat heeft geen enkele zin.

Dan valt mijn oog op haar colbertje met de enorme schoudervullingen. Ik zie eruit alsof iemand me een vraag stelt en ik mijn schouders ophaal om aan te geven dat ik het antwoord schuldig moet blijven. Het mantelpakje zit niet echt als gegoten. Mijn moeder was een kleine, tengere vrouw, maar ze had grote borsten. Hoewel ik niet veel groter ben dan zij, zijn de mouwen iets te kort, en de rok zit te strak om mijn middel. Ik moet het er maar mee doen.

Als ik buk om onder in de kast naar een paar schoenen te zoeken, zweer ik dat ik een vleugje van haar vanille body spray opvang en voel ik een steek van gemis. Ik ga op de grond zitten, trek de revers tot mijn neus op om haar geur op te snuiven.

Maar ik ruik alleen een mufte kastlucht.

Beneden pak ik mijn handtas van het tafeltje bij de voordeur. Ik kijk wat er allemaal in zit. Op de bodem zie ik twee felgele EpiPennen liggen. De houdbaarheidsdatum is al jaren geleden verstreken, maar ik ga ervan uit dat ze in geval van nood hun werk nog wel zullen doen. En dan pak ik mijn handschoenen op. Ik aarzel of ik ze aan moet trekken. Als kind vond ik dat altijd wat overdreven – de gele gebreide handschoenen die ik op de basisschool droeg en de meer volwassen, hoewel nog altijd vreemde leren handschoenen op de middelbare school. De kans dat ik mensen zou aanraken of dat anderen mij zouden aanraken was minimaal. Het is niet zo moeilijk om je handen thuis te houden, zeker niet als je als een paria wordt behandeld. Maar dan bedenk ik dat er zoveel manieren zijn waarop mensen elkaar zonder erbij stil te staan kunnen aanraken: tijdens het betalen aan een kassa; als je iemand de hand schudt; wanneer een gehaaste voorbijganger tegen je aan loopt en jullie armen elkaar raken.

Ik trek de handschoenen aan.

Voor ik me kan bedenken, gris ik snel mijn sleutels van het tafeltje, draai de deurknop om en stap over de drempel.

De felblauwe septemberlucht verblindt mijn ogen. Ik knijp ze samen en breng mijn hand omhoog om de felle zonnestralen af te schermen. Het is net halfacht in de ochtend, en ik sta buiten op de veranda aan de voorzijde van mijn huis. Hoewel ik in de ochtend-schemering altijd gehaast de deur opende om de door de postbode achtergelaten pakketten en mijn wekelijks bezorgde boodschappen naar binnen te halen, kan ik me niet herinneren wanneer ik hier voor de laatste keer heb gestaan. Op klaarlichte dag.

Het bloed stijgt me naar het hoofd en ik word duizelig. Door de deurpost vast te grijpen, kan ik me nog net staande houden. Ik voel me bekeken, alsof er duizend ogen op me zijn gericht. De lucht om me heen is te open, te bedreigend, alsof ik elk moment door een stroom kan worden meegevoerd en met tegenzin de wereld in word gesmeten.

Ik dwing mijn voeten om in beweging te komen en een stap naar voren te zetten.

Maar er gebeurt niets. Ik heb het gevoel dat ik op de rand van een klif sta, dat één stap me in de diepe afgrond zal storten en de wereld me volledig zal verzwelgen.

En op dat moment hoor ik het.

Het gekletter en gepiep van de vuilniswagen die de straat in draait. Ik verstijf.

Het is donderdag. Vuilnisophaaldag.

Mijn hart bonkt als een gek tegen mijn ribben, alsof het probeert uit mijn lichaam te klappen.

Ik zoek naar de deurknop achter me, draai hem om, stap weer naar binnen en duw de deur in het slot.

Dan leun ik ertegenaan en probeer ik langzamer te ademen tot mijn hartslag weer normaal is.

Normaal.

Normáál.

Ik kijk even naar mijn handschoenen en grinnik zacht, maar dan schiet ik keihard in de lach. Snel breng ik mijn in leer gehulde vingers naar mijn mond om het geluid te dempen.

Wat dacht ik wel? Dat ik zomaar het huis uit kon lopen en als een normaal mens naar de begrafenis van mijn moeder kon gaan?

Als ik normaal was, zou ik naar de vuilnisman zwaaien. Hem gedag zeggen of hem compleet negeren en in de auto stappen, net als andere mensen ongetwijfeld honderden keren per jaar gedachteloos doen.

Mijn schouders beginnen te schokken en het lachen gaat over in een huilbui.

Ik ga niet naar de begrafenis van mijn moeder. Lenny zal zich afvragen waar ik blijf. Het jarenlange geklaag van mijn moeder over die draak van een dochter van haar zal nu worden bevestigd.

En hoewel dat aan me knaagt, ligt er op de rand van mijn brein een gedachte te wachten om te worden binnengelaten. Een angstaanjagend besef. Iets wat ik diep in mijn hart misschien altijd al heb geweten, maar wat ik nooit aan mezelf heb willen toegeven. Maar nu ik tegen de binnenkant van mijn voordeur leun en niet in staat ben om mijn hartslag tot bedaren te brengen, mijn tranen te stoppen en trillend op mijn benen sta, kan ik er niet langer omheen.

En die gedachte is: misschien ben ik mijn huis negen jaar lang om een heel andere reden niet uit gekomen.

Misschien omdat ik het niet kan.